

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

Den 1ste Januar 1893.

42de Aargang.

Konferencen i Salt Lake City.

(Sluttet fra Side 85.)

Apostel John Henry Smith sagde, at han tvivlede ikke paa, at de forskjellige Talere i Konferencen havde sagt Meget af Interesse, Opbyggelse og Belærelse for de Hellige; som et Folk behøvede vi at lære og blive belærte angaaende mange Principer i vor Religion, og intet Sted kan dette være mere passende end ved en Konference, hvor Folk samles i saa stort et Antal fra de forskjellige Dele af Territoriet.

Derjom de Hellige vilde lytte til de mange gode Raad og Formaninger, som blive dem givne fra Tid til anden, og sætte dem i praktisk Udførelse, vilde vi som et Folk blive bedre. Vi burde helligholde Sabbaten, søge at efterleve Visdomsordet, afholde os fra Alt, som er daarligt og fordærveligt i sin Natur, og i det Hele taget leve, som det sig bor for dem, som ere Medlemmer af Jesu Kristi Kirke.

Jeg haaber, at de Hellige ville vedblive at vandre ad den Vej, som leder os tilbage til Gud, og at vi maatte være i Stand til at modstaa alle de

Fristelser, der omringe os paa alle Sider; dersom Menneskene vilde søge den levende Guds Ledelse, vilde de modtage tilstrækkelig Kraft til at holde dem oppe i Nødens og Fristelsens Time.

Efter at have omtalt, hvor nødvendigt det var for de Sidste-Dages Hellige at afholde sig fra Brugen af berusende Drikke, Tobak o. s. v., samt at de stadig øve Selvfornægtelse, sagde Taleren: Jeg glæder mig i Guds Søns Evangelium, og mit største Ønske er at se dette Folk som det mest velstaaende og lykkeligste Folk paa Jorden.

Præsident Joseph F. Smith

sagde: Jeg haaber, at de mange udmærkede Instruktioner, som ere givne de Hellige i denne Konference, maa fæste Rod i de Helliges Hjertes, saa at meget Godt maa komme ud af vor Sammenkomst. Ethvert hidindtil behandlet Emne har været af største Betydning for de Sidste-Dages Hellige.

Med Hensyn til Hjemmeindustri, da

burde det ikke kunne siges, at Nogen af vort Folk er uden Betsjæftigelse i dette Territorium, og efter min Mening skulde de ledende Mænd i Territoriet gjøre alvorlige Forsøg paa at finde Betsjæftigelse til dem, der behøve det, saa at de ikke skulde være nødsagede til at gaa ledige.

Det er godt for Folk, at de udvikle sig i enhver Industrigren, som kan give dem Betsjæftigelse, og at de saa vidt muligt selv fabrikere, hvad de behøve; paa denne Maade er det, at Kommuner blive uafhængige og velstaaende, og om de Sidste-Dages Hellige nogenfinde ønske at blive uafhængige, maa de se hen til disse Ting. Jeg ønsker at se al vor Hjemmeindustri opholdt og understøttet af dette Folk. Om vi behøve Tæpper eller Flonel, da er det mit Raad at købe det, som er fabrikeret herhjemme, og aldrig i Fremtiden anvende en Dollar til Varer, som ere indførte, naar samme Slags af Hjemmeproduktion kan faas her, selv om vi skulde betale en Smule mere derfor. Taleren henpegede til Hjemme-Institutioner, som vare af stor Værd for Folket, og talte til Fordel for Oprettelsen af Mejerier. Sagde, at hvad han her prædikede, var det Evangelium, der leder til timelig saa vel som aandelig Frelse; Fornuftens og Sandhedens Evangelium, hvilket var det Evangelium og de Principer, som enhver Sidste-Dages Hellig burde anamme og ære samt sætte i Udøvelse. Han sluttede med at formane de Hellige til at holde Visdomsordet og afstaa fra Brugen af The, Kaffe, stærke Drikke og Tobak.

Præsident George O. Cannon

har sit Vidnesbyrd om Præsident Smiths eksemplariske Liv med Henjyn til at holde Visdomsordet.

Koret sang:

»Light and Truth the World is waking.«

Taksigelse af Biskop Elias Morris.

Eftermiddag.

Mødet aabnedes med, at Koret og Forsamlingen sang Salmen:

»Now let us rejoice in the day of salvation.«

Bon af Ældste Elias Bladburn. hvorpaa Koret og Forsamlingen sang Salmen:

»How firm a foundation, ye Saints of the Lord.«

Apostel Lorenzo Snow

var den første Taler; han sagde:

Det aandelige Mærke, som hang over os, før vi annammede det jønde Evangelium, spredtes og forsvandt med Guds Nands Udgydelse over os, og vor Besønning vil blive i Forhold til vor Trofasthed. Denne Kirke er, fra dens Organisation for 62 Aar siden gaaet fremad og vedblevet at tiltage til Trods for de mest vanskelige og alvorlige Hindringer, og derfor har jeg ingen Frygt eller Tvivl angaaende Fremtiden for dette Værk; thi det er Herrens eget Arbejde. Guds Mand er med de Sidste-Dages Hellige til at lede dem ret, og den vil vedblive at være hos dem, dersom de ere ydmyge og trofaste, som Hellige bør være. Taleren formanede derpaa Forældrene til at lære deres Børn det, som er Godt, og at sætte dem et folgeværdigt Eksempel. Enhver Ting, der er onskelig for os i dette Liv, er sikret os i Frelsningsplanen, som vi have modtaget. Lad os holde alle Guds Bud, som Gud har givet os, uanset hvor stor vor Opofrelse skal være.

Til Slutning dvælede Taleren ved Tempelbygning og raadede Folket til at gjøre Alt, hvad de kunde, for at

fuldføre Templet i Salt Lake City til forstkommende April.

Biskop John R. Winder

mindede de Hellige om deres Løfter, givne i sidste April-Konference, om at fuldføre Salt Lake Tempel et Aar fra den Dag. Komiteen gjorde god Fremgang med Arbejdet, og det vil blive særdigt til Indvielse den 6te April 1893. Mellem 200 og 300 Mand arbejde nu paa Templet, og de Penge, som Folket har givet dertil, anvendes saa forsigtig som muligt. Ingen bedre Haandværkere kunde findes, og sikkerlig ingen mere pligtopfyldende end de, til hvem Arbejdet er an betroet. Ved omhyggelig Beregning har det vist sig, at der endnu vil udfordres mindst 150,000 Dollars for at fuldføre Bygningen. Alt det Arbejde, der nu udføres, er meget kosteligt.

Præsident George O. Cannon

talte derefter, og Følgende er nødvendigtvis et meget kort Uddrag af hans Bemærkninger:

Biskop Winders Rapport er meget opmuntrende for de Hellige angaaende Tempelarbejdets Fremgang. Den Sum, som Biskop Winder har sagt behøves for at fuldføre Værket til 6te April, maa anses stor, men naar det deles omkring mellem hele Folket, vil det kun være et forholdsvis ringe Beløb. Meget er allerede blevet udført ved Tro, og ved Tro kan Arbejdet fremdeles fortsættes. Opførelsen af Kirke-land Tempel, hvilket Gud benaadede med sin Nærværelse, var et langt større Foretagende end dette Arbejde, som vi nu udføre, naar vi betænke, at de Hellige i de Dage vare sammenlignelsesvis Faa og Fattige. Profeten Esaias siger: „Den Edle tænker paa ædle Ting, han skal bestaa ved sin ædle Daad,“ og vi

som Sidste-Dages Hellige dømmes uden Tvivl af vor himmelske Fader efter den Tro, vi udvise. Vore Eldster have vist stor Tro ved at gaa ud i fremmede Lande uden Pung og Taale for at prædike Evangeliet; Herren havde altid været med dem og staaet dem bi, og naar Prover og Vanstieligheder har omringet dem, har han oprejst Benner for dem.

Det paahviler os som et Folk at fuldføre dette Tempel, og dersom vi kun ville tage fat med villige Hjertter og Hænder og i Tro med fast Bestemmelse paa at udføre vor Hensigt, da vilke vore Bestræbelser krones med Held. Alt arbejde i Tempel og udføre Ordinanfer for de Dodes Frelse er en bindende Forpligtelse, som hviler paa de Hellige. Talereu forklarede derpaa Verdommen om Frelse for de Døde saa vel som for de Levende og anførte Skriftens Ord for de Sidste-Dages Helliges Tro desangaaende; han beviste med stor Tydelighed, at Frelsningsplanen var bestemt for Alle — ikke alene for den, der høre og annamme den i dette Liv, men ogsaa for dem, der vare paa den anden Side af Støret. Ordinanferne, som staa i Forbindelse dermed, ere udførte paa deres Vegne i hellige Steder ved dem, der repræsenterer de Døde i dette Liv; dette er en meget vigtig Del af det Arbejde, som Sidste-Dages Hellige have at udføre.

Intet vederfares dette Folk, uden at Gud har bestemt det. Han forstaa Alt, og han har en vis Hensigt i at kalde os til at gjennemgaa disse Trængsler, og i hans egen befejlige Tid ville hans Bevæggrunde hertil blive os tilkjendegivne. Ingen af os er udenfor hans Naades Rækkevidde, og hans Frelsningsplan er saa udstrakt, at den omfatter det hele Univers. Gud

har velsignet dette Folk med mange og store Velsignelser, og hvem iblandt os vil bytte vor Lod for noget af det, Verden har at byde? Taleren endte sine Bemærkninger med at formane og opmuntre de Hellige til at gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt, for at fuldføre Templet i Salt Lake City saaledes, at naar den 6te April 1893 optraadte over os, der ikke skulde hvile nogen Gjæld paa Templet til at volde os Besvær eller stille os i Forlegenhed. Da vil det blive indviet, og Gud vor evige Fader vil antage det, og hans Aand vil sikkerlig dvæle paa Enhver, som deltager i dette ædle Arbejde.

Koret sang: »Jesus, I my cross have taken,« hvorpaa Mødet sluttedes med Taksigelse af Apostel Heber J. Grant.

Søndag Formiddag.

(I Assembly Hall.)

En saa stor Mængde Mennesker var kommen til Konference, at det store Tabernakel umulig kunde rumme Alle, hvorfor Assembly Hall, som ligger ved Siden af Tabernaklet, blev aabnet, og et stort Møde afholdtes der Kl. 10¹/₂.

Apostel Lorenzo Snow præsiderede.

Forsamlingen sang:

»Truth reflects upon our senses.«

Bøn af Apostel M. W. Merrill.

Forsamlingen sang:

»We thank Thee, o God, for a prophet.«

Apostel Abraham H. Cannon

var den første Taler. Han sagde: Jeg frygter meget for, at de Hellige i Almindelighed ikke paastjønne det store Privilegium, de nyde, at leve paa Jorden i de sidste Dage, naar Evangeliets Sandheder ere gjenbragte fra Himmelen. Sig Nephi i gamle Dage, som i Tro og Tillid til Herren udførte

den Mission, der var ham paalagt, skulde Herrens Tjenere i disse Dage udføre den Almægtiges Befalinger. Profeten Joseph Smith er et andet Eksempel paa Trofasthed og Midkjærlighed, thi kjæd og uforsagt udholdt han Forfølgelse, Modstand og endog Død.

De, der hengive sig til Drukkenfab og andre Laster, ere uværdige til at bære det hellige Præstedømme, og de skøde ikke alene sig selv, men deres Indflydelse mærkes hos andre. I næsten alle Tilfælde, hvor Børn afvige fra Pligtens Sti, er det forarsaget ved Indflydelse, direkte eller indirekte fra en eller anden voksen Person, hvilken, som oftest, er ansvarlig for deres Ruin. Israels Eldster burde altid uddrække en hjælpsom Haand til de Unge og til Enhver, med hvem de omgaas, og deres Eksempel skulde være i Harmoni med deres Raad og Lærdømme. Unge og uerfarne Hellige skulde heller ikke kastes til Side som fortabte, selv om de skulde findes skyldige i Ungdomsdaarstaber, men der skulde arbejdes med dem i Taalmodighed for om muligt at bringe dem til dyb Anger og Omvendelse. De Hellige burde altid være barmhjertige mod den faldne Menneflægt, ja endog mod deres Fjender og især mod den Svage og Fejlende i deres egen Midte.

Apostel Marriner W. Merrill

henviste til sin 40 Aars Forbindelse med denne Kirke og Herrens underfulde Styrkelse med ham som Individ gennem den Tid. Han fortalte om et Tilfælde en Tid, før han blev døbt, hvorledes han var plaget og besværet af onde Aander, som nær havde kostet ham Livet. Han søgte Herren i barnlig, men oprigtig Bøn, og det gav ham hurtigt og vedblivende Vindring. Snart efter hørte han Evangeliets Fylde for

første Gang og blev da overbevist om dets Sandhed; den Helligaand blev udgydt over ham i rigt Maal, og siden den Tid havde han aldrig været frataget Vidnesbyrdet om Jesus og havde aldrig betvivlet det store Sidste Dages Bærts Guddommelighed. Taleren troede, at det ikke er nødvendigt for noget Individ i Kirken at være uden Vidnesbyrd for sig selv angaaende Mormoniismens Sandhed; Alle, som bede Gud paa den rette Maade, ville modtage Overbevisningen om dens Egtthed, og det vil gjøre dem uafhængige af alle Andre desangaaende, og de ville faa at vide, om de Sidste-Dages Helliges Lærdomme ere af Gud eller Mennesker.

Taleren fraraadede i stærke og tydelige Ord modig Gjæld og Pantjættelse af Hjem, der har foraarjaget Manges finansielle Ruin samt megen Fortvivlelse.

Efterat Forsamlingen havde sunget »Praise God, from whom all blessings flow,« opjendtes Slutningsbønnen af Apostel Heber J. Grant.

Søndag Eftermiddag.

En anden Forsamling afholdtes i Assembly Hall Nr. 2 under Ledelse af Apostel Franklin D. Richards.

Efter at Salmen »Come, come, ye Saints, no toil nor labor fear« var afsungen, opjendtes Bøn af Ældste George Goddard, hvorefter Salmen »Arise my Soul, arise« blev sunget. Efter at den hellige Rådvere var uddelt, fremskød

Apostel John W. Taylor

og dvælede ved Kirkens Vækst og det store Ansvar, der paahviler dem, hvis Pligt det er at lære og undervise Folket. Han omtalte Nødvendigheden af at støtte Hjemmeindustrier og sagde, at de Hellige ville aldrig blive ret

lykkelige, undtagen de lære at underholde sig selv; de Hellige skulde leve i Afholdenhed, holde Viddomsordet, varetage deres Bønner og alle andre Pligter, der paahvile dem.

Han fraraadede de Hellige at ægtes til dem, der ikke ere af vor Tro, og sagde, at det vil bringe Sorg og Bedrøvelse over dem, som gjøre det. Zion's Dotre burde aldrig gives til Ægte til de Bantro. »Drager ikke i ulige Aag med de Bantro,« var Pauli Formaning til Corinthierne, og det samue Raad er godt i Dag.

Til Slutning sagde Taleren, at de, som jøge Herren om Kraft og Afholdenhed, skulde faa det, og »jov deres Dag er, skal deres Styrke blive.«

Apostel John Henry Smith

roste de Hellige for deres Villighed til at betale deres Tiende og Dfringer og for, at de i andre Henseender bestræbe sig for at udføre Guds Vilje, men endnu var der Plads for Forbedringer. De Hellige, Gamle som Unge, skulde leve et rent og kyndt Liv og undgaa den besmittende Indflydelse, som de, der ikke ere af os, forsøge at udføre i vor Midte. Det er i Sandhed en stor Sorg og Bedrøvelse for Fader og Moder at se Son eller Datter forlade Dydens og Afholdighedens Sti. Gud vil have et rent og helligt Folk, og det paahviler de Hellige at virke for Verdens Freløsning fra dens nuværende faldne Stilling og moralske Fordærvelse og bevare de sande livgivende Principer, som Gud har givet for Menneskeslægten's Frelse og Ophøjelse.

Apostel Moses Thatcher

formanede de Hellige til at være forsigtige, naar de gjøre Pagter med Gud og med hverandre indbyrdes, thi Herren er meget utilfreds med dem, der bryde

Bagter og Løfter. Tilgivelsens og Barmhertighedens Aand skulde dyrkes, og en Broder eller Søster skulde irettesættes for sine Fejl i Venlighed og under Guds Aands Indflydelse. De Hellige burde lære at elske hverandre med den guddommelige Kjærlighed og Hengivenhed, som Gud optander i deres Hjertes, der have omvendt sig fra deres Synder og ere gaaede ind til hans Tjeneste.

Apostel Franklin D. Richards

gjorde nogle Slutningsbemærkninger. Blandt Andet hentydede han til Templet, som nu nærmer sig sin Fuldendelse. Han opmuntrede Biskopper og andre ledende Mænd i Kirken til at vaage over deres Hjord og undersøge og blive bekendt med deres Forhold og undervise dem, som ere under deres Ledelse, saa at de kunde være beredte til at indgaa i det hellige Tempel, naar det er fuldført og indviet.

Slutningsbønnen opsendtes af Taleren.

Søndag Formiddag.

(I Tabernaklet.)

Mødet aabnedes med, at Koret og Forsamlingen sang Salmen:

»Do what is right, the day-dawn is breaking.«

Bøn af Ældste V. W. Shurtliff.

Koret sang: »Home love.«

Præsident Wilford Woodruff

var den første Taler. Følgende er et meget korthattet Uddrag af Taleren. Han ønskede de Helliges Tro og Forbønner, thi Ingen kunde tale det, som kunde gavne de Forsamlede, uden at han ledjagedes af den Helligaand. Udskiltigt hvilede paa hans Sind, som han ønskede at fremlægge for Konferencen. Forst ønskede han at bære sit Vidnesbyrd om

Sandheden af Jesu Kristi Evangelium, som er blevet aabenbaret i de sidste Dage, og dette Vidnesbyrd afslagde han med fuldt Vidende om det Ansvar, han var under lige over for den almægtige Gud for at bære dette Vidnesbyrd. De Hellige ere Vidner til Verden og ansvarlige for, hvad de sige; men Verden selv er ansvarlig, om den fornægter Vidnesbyrdet. Taleren vidste, at dette Bærk var af Gud, og at det var grundlagt ved hans Magt. I omtrent 60 Aar havde han været forenet med denne Kirke og baaret det hellige Præstedomme, og i den Tid havde han rejst meget baade ude og hjemme for at sprede Evangeliets Lys; han havde set mange foldige Beviser paa Guds Kraft; de Gaver og Kræfter, som Fortidens Hellige vare i Besiddelse af, havde vist sig i denne Kirke; den Helligaand var givet dem, som adlød Evangeliets Fordringer; derfor vidste Taleren, at Joseph Smith var en Guds Profet, og at denne Kirke er Guds Bærk.

Med Hensyn til Aabenbaring sagde han, at de Hellige vare i Besiddelse af denne guddommelige Gave. Der vare mange Mænd og Kvinder i disse Dale, som vare fyldte med Inspiration, og Apostlene vare Aabenbarere, naar de talte til Folket under Guds Aands Indflydelse. Guds Rige kunde ikke bestaa uden Aabenbaring. Vi kunde maasse føle, at vi tiltrængte flere Aabenbaringer, end vi have faaet, for at forstaa vor Stilling og udføre det Arbejde, vi ere kaldede til at udføre.

Fra Adams Dage til denne Tid fandtes Ingen, som havde forvaltet i Evangeliets Ordinanser, uden at de have holdt det hellige Præstedomme; Alt, hvad Moses og hans Eftertrædere gjorde, ja, endog hvad Frelseren selv gjorde, var udført formedelt Præstedømmets Magt og Myndighed. Kristus

kom i Tidens Midte til den jødiske Nation, men dette Folk vilde ikke anuamme ham. Han levede længe nok til at lære Menneffene Evangeliet og organisere sin Kirke; men da hans Arbejde var gjort, gav han sig selv hen til at lide Døden og blev korsfæstet af sine Fjender, for hvem han bad: „Fader, forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gjøre.“ Han havde før sin Død valgt tolv Apostle til at være hans Vidner; han valgte ikke de fremragende Mænd i Nationen, men de Simple og Uærde, den, som vare villige til at belæres af ham og gjøre hans Vilje. Noget Vigværende havde fundet Sted i vor Tid. Herren havde aabnet en anden Uddeling, og denne var ikke blot for een Nation eller eet Folk, men for Alle, baade Jøder og Hedninger.

Den Uddeling, under hvilken de første Apostle levede, vebblev ikke. Efter Apostlenes Vortgang blev Præstedømmet taget fra Jorden og Kirken ledet ud i Orkenen, hvor den forblev, indtil den igjen blev oprettet; men den sidste Uddeling var forskjellig fra de foregaaende, den var oprettet for aldrig mere at udryddes; dette var i Overensstemmelse med Profetier, udtalte i tidligere Uddelinger. Vort Arbejde var beskrevet i de hellige Skrifter, og der havde aldrig været en større og mere betydningsfuld Uddeling af Herrens Husholdning paa Jorden end denne.

Videre sagde han: Joseph Smith var en ulærd Ungling, men han blev kaldt til at udføre et stort Arbejde og havde Aabenbaringer, givne ham, som vare større og vigtigere end nogen, givne til andre Profeter for ham. Jeg har rejst med ham Tusinder af Mile og været Ojevvidne til meget af det Arbejde, han udførte, og derfor har jeg ingen Tvivl i mit Hjerte om hans guddommelige Sendelse. Jeg har

set ham helbrede de Syge ved Guds Kraft og udføre andre kraftige Gjerninger, og Guds Aand hvilede paa ham indtil hans Martyrdød. Derfor siger jeg, at Kirken er organiseret ved Guds Kraft med alle de Gaver og Betsignelser, der tilhører den. En stor Grundvold er lagt; de Hellige ere samlede hertil ved Guds Kraft. Verden kjender vor Historie, og det er en stor Glæde at vide, at det Bærk, vi ere beskæftigede med, har været omtalt af hellige Profeter for Tusinder af Aar siden. Endog Stedet, hvor vi nu bo, er det, som Herren har bestemt for os. Dette er Stedet, hvor Guds Stad og Herrens Tempel skulde bygges, og hvad Herren har sagt, er opfyldt.

Det er nu de Helliges Pligt at gaa frem og advare Jordens Indvaanere mod de Straffedomme, som skulle komme. Vi have været opbevarede i Manderne Verden og ere først nu komne frem paa Jorden i disse Dage for at udføre denne Mission; derfor er der et stort Ansvar, som paahviler os.

Aabenbaringen angaaende de Dødes Frelse er en af de mest trøstefulde Lærdomme. Derved ere vi underrettede om, hvorledes Evangeliets frelsende Principer kunne naa bag Sløret og gavne vore Forsædre; jeg ønsker, at alle de Hellige maatte aabne deres Hjertes for Modtagelsen af denne store Sandhed. Vi have stor Aarsag til at være taknemmelige for, at vi allerede have opført tre Templer i dette Territorium, og vi burde være flittige til at fuldføre det, vi have her i Staden. Vore Døde se ikke hen til den sekteriske Verden men til os for Udførelsen af de Ordinauser, som ville bringe dem Frelse.

Taleren ønskede af sit ganske Hjerte at velsigne alle de Hellige; han glædede sig over, at han levede endnu; han

vidste, at han var opholdt formedelst Titusinder oprigtige Mænds og Kvinders Bønner, der opsendtes til Gud for ham daglig.

Han ønskede, at de Hellige maatte

bedblyve at være trofaste, sandfærdige og kjærlige mod hverandre, og at Guds Velsignelse maatte hvile over dem i Overflod.

(Sluttet Side 110.)

Den 1ste Januar 1893.

Nytaar.

Med hvilke underlige Følelser nævne vi ikke ved denne Aarstid Nytaar? Vore Tanker føre os uvilkaarlig tilbage til det forsvundne Aar og de mange Omvækslinger, det har bragt, og vi skue fremad til det nye Aar med store Forhaabninger og, i alt Fald for Manges Bedkommende, med Beslutninger om at leve bedre i det kommende end i det forbigangne Aar. Men hvor ofte hænder det desværre ikke, at disse Beslutninger aldrig gjøres til Virkelighed. Der er et Ordsprog, som siger: „Vejen til Helvede er brolagt med gode Forsætter;“ og, strengt taget, er der faktisk nogen Fordel ved Forsætter — af hvad Beskaffenhed de end er — dersom de ikke tage nogen anden Form, men ende med simpelt hen at være Forsætter? Aldeles ikke. Ligesom Troen er død uden Gjerninger, saaledes ere Beslutninger ikke af nogen virkelig Betydning, uden at de blive satte i Udførelse. Det skulde være de Helliges Opgave og Stræben at forbedre sig for hvert Aar, at leve nærmere til Gud og efter hans Forskrifter, at styre det Onde i enhver Stikelse og paa denne Maade stadig stride fremad paa Udviklingens Bane, saa at de derved kunne nærme sig Fuldkommenhedens Maal. Hvilke Sorger og hvilke Glæder det nye Aar fører i sit Skjod, er skjult for vort Blik; men vi vide med Visshed, at det vil bringe Glæde og Velsignelse til Enhver, som elsker og over Ret og Retfærdighed, og som i Mand og Sandhed vil beslutte sig paa at tjene Gud af sit ganske Hjerte. Vi ønske at opmuntre alle vore Søskende til med det nye Aar at begynde med fornyet Iver at virke for Guds Sag; lad os gjøre en Pagt med Herren i vore Hjertes, at vi ville elske ham over alle Ting og holde hans Befalinger, at vi ville elske vor Næste som os selv og være overbærende med hinandens menneskelige Fejl og Svagheder, at vi ville værne om hverandres gode Navn og Rygte; lad os gjøre, hvad vi kunne for at Enighed og Kjærlighed kunne tiltage blandt Menneskene.

Med Hensyn til, hvad det Aar, som nu er henrundet, har bragt os, have vi i Sandhed Meget at være Forjynnet taknemmelige for. Sandheden sejrer alt mere og mere. Eldsterne, som arbejde i de forskjellige Missioner i Verden, virke med utrættelig Iver og Nidkjærhed for den ædle Sag, de have viet sig til; Opofrelse, Selvfornægtelse og Menneskekjærlighed ere deres Motiver, og Herren velsigner dem rigeligt i deres ædle Bestræbelser for at sprede Evangeliet's Lys blandt deres Medmennesker. I den skandinaviske Mission har det forbigangne Aar været rigt paa Velsignelser for Kirkens Bedkommende. Medens de Døbtes Antal ikke har været saa stort som i det foregaaende Aar, har det dog været muligt,

grundet paa det forøgede Antal Eldster, som virke i Missionen, at aabne nye Arbejdsmarker, og saaledes have mange af vore Medmenneſter haft Lejlighed til at høre Eldsternes advarende Røst, ſaa at de ikke kunne undſkyde ſig paa den kommende Dag, og medens det er ſandt, at Mange bevise deres Lige-gjældighed for Herrens Værk ved at forkaſte Sandheden, bliver dog Evangeliet prædiket til et Vidnesbyrd for dem, ſørend Enden ſkal komme.

Alt Enden er nær for Haanden, og at vi leve i den ſidſte Tid, er indlyſende, iſær for os, ſom tro paa Aabenbaring, paa den hellige Skrift og de Profetier, den indeholder, ſamt betragte dem ſom Guds Ord, ſkrevne ved Inſpirationens, Aabenbaringens Mand. Profetierne, gamle og nye, ſpaa om Herrens Straffedomme, ſom han vil udgøde over de Ugudelige, over dem, ſom forkaſte Evangeliet. Eſaias, Malachias, Evangelifterne, Aabenbareren Johannes og mange Andre have forud fortalt, hvad der ſkulde ſke i de ſidſte Dage; og de have givet os ſaadanne uſejlbartlige Tegn, hvorpaa Menneſkene kunne kjende, hvilke der er de ſidſte Dage, at der ingen Grund er til at tage Fejl. Plads vilde fattes os i denne kortfattede Artikel til omſtændeligt at ſkildre, hvad der er hændt af Bigtighed i Verden i det forløbne Aar — og detſ Historie er endnu friſk i vore Læſeres Minde — men at det kan regnes blandt „de ſidſte Dage,“ er maegteligt; thi Aarets Begivenheder have været af den Beſtaffenhed, at de i ſig ſelv bære Vidne derom. For at bevise En dette behøver man blot at kaſte et ſlygtigt Blik over Verdens uiværende Tilſtand og hvad der er hændt i det forløbne Aar. Signeſæbviſ talt kunde man ſige, at de forſkjellige Numre i Programmet henhørende til de ſidſte Dage ere blevne ſatte i Udforelſe. Ved Hungerſnød have Mange miſtet Livet; Millioner af Værdier ere gaaede op i Flamme; Oberſømmeſter have fundet Sted; Landsbher ere blevne begravede i Sne, medens andre ere blevne ſlettede ud af Tilværelſen ved hærjende Orkaner; Peſtilenſe har krævet Tusinder af Dſre; Mord, Selvmord, Jordſkjælv, Krig, anarkiſtiſke Attentater, Arbejdersvuligheder, politiſke Kriſer, Skandaler o. ſ. v. have med en Røſt, ſom ikke kan miſforſtaas, hjulpet til at proklamere Herrens uigjenkaldelige Dom over Jordens Nationer, ſaa fremt de forkaſte Evangeliet og ikke omvende ſig fra Synd. Midt i alt dette og ſom hyderligere Beviſ paa, at vi leve i de ſidſte Dage, indſamlers de Hellige til Zion, medens kraftige Inſtrængelſer ere lagte for Dagen for Jodernes Jndsamling til Palæſtina.

Men med Holighed i Sindet betragte de Sidſte-Dages Hellige diſſe Begivenheder ſom abſolut nødvendige for at opfylde Profetierne, medens de mindes om Frelſerens egne Ord: „Naar I høre om Krig og Rytte om Krig, da forfærdes ikke, thi det maa ſke, men Enden er ikke endda; thi Folk ſkal rejſe ſig imod Folk, og Rige imod Rige, og der ſkal ſke Jordſkjælv her og der, og der ſkal være Hungerſnød og Oprør. Dette er Beerens Begyndelſe.“

I over tredſindſthve Aar har Verden betragtet de Sidſte-Dages Hellige ſom de værſte Menneſter paa Jorden, men denne Bildfarelſe forſvinder gradviſ, og ſtadig ſaa de Oplyſte og Intelligente blandt Menneſkene deres Dine opladte i denne Tolerancens Tidsalder, ſaa at de kunne ſe os i det rette Lyſ ſamt, i det Mindſte tildels, anerkjende vore gode Henſigter; iſær kan dette ſiges om de Forenede Stater; der har aldrig været en Tid i vor Kirkes Historie, hvor de Hellige have nydt mere almindelig Anerkjendelſe og ere blevne indrømmede

deres Rettigheder mere, end det for Nærværende er Tilfældet. Derfor have vi al Aarsag til at glæde og fryde os over Forshnets underlige Styrelse med os som et Folk; og med Tro og Tillid til Herren og med Bøn til ham om, at han vil bevare sit Folk i Fremtiden og lede dem ud over enhver Vanskelighed, onske vi „Stjernen“s Læsere og alle de Hellige et godt Nytaar.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste Martin Nielsen, som i flere Aar, naar Julen stundede til, har besøgt nogle af sine skandinaviske Venner, hvor han bor, og indsamlet nogle Midler til at glæde de fattige Hellige i Kjøbenhavn med til Julen, har ogsaa i Aar gjort ligeledes. Han skriver fra sit Hjem, Logan, Utah, den 1ste December: „Det er med Glæde og Taknemmelighed til Herren for hans Betsignelser imod mig — og de ere mange — her i Zion, at jeg sender Dem disse faa Linjer. Jeg har ikke glemt den Tid, da jeg var i Kjøbenhavn og mange Gange havde det smaat; derfor ere mine Tanker ofte henvendte til mine Brødre og Søstre, som ere der. Præsident Brigham Young siger i en Tale, at det er godt at erindre de Fattige og at bede for dem, men at gjøre Lidt for dem og give dem Lidt, som kunde glæde deres Hjerter, er bedre. I flere Aar har jeg brugt at gaa omkring lidt for Jul og besøge enkelte af mine Venner, mine Brødre og Søstre, her i Logan, som ere bekendte med de Fattiges Stilling i Kjøbenhavn, for at de kunne hde en liden Skærv i det ædle Njemed at glæde nogle af de mest Trængende med et lidet Bidrag til Jul. Ogsaa denne Gang har jeg været i Stand til at indsamle en liden Sum — 50 Kroner og 87 Ore — som jeg hermed sender Dem til Uddeling efter bedste Skjøn blandt de fattige Hellige i Kjøbenhavn. Det har været mig en sand Glæde at udføre dette Arbejde, thi jeg ved, at Alle se hen til den store Julehøjtid, og naar man ikke har en Krone at kjøbe Noget for, føler man sig ikke saa glad. Her hjemme i Zion have vi jo Jul hver Dag, dersom vi blot kunne paaskjønne det og være Herren taknemmelig for alle hans Betsignelser mod sit Folk. Med en venlig Hilsen til Eder Alle i Nr. 14 og til de Hellige onsker jeg Eder Alle en glædelig Jul og et godt Nytaar.“

Ældste P. C. Christensen skriver fra Mahfield, Utah, den 6te December: „Som de formodentlig allerede ved, ankom vi lykkelige og vel til Salt Lake City den 22de November. Vor Rejse var i det Hele taget meget behagelig, og det var en stor Glæde at gjense vore Familjer, Venner og Bekjendte, endskjont jeg modtog den sorgelige Efterretning, da jeg kom til Salt Lake City, at min Søn Niels og hans Hustru vare meget syge; jeg naaede deres Hjem i Sterling den 23de og fandt dem i en beklagelig Tilstand; begge vare stærkt angrebne af Tyfusfeber, og deres lille Barn var just død. Jeg kom hid til mit Hjem den samme Dags Aften, men fandt, at min Søn Hyrums Hustru var dødssyg; hun var tilsyneladende meget tilfreds over at have faaet sit Dnske opfyldt, nemlig at hun kunde leve, til hun havde set og talt med mig; hun døde den paafølgende Form. Kl. 11. Hun havde nemlig født Tvillinger, en Dreng og en Pige; en af disse Smaa, Pigen, døde 2 Dage førend Moderen. De kan let indse, at disse Om-

stændigheder vare sørgelige for hele vor Familie; ikke desto mindre er jeg Herren taknemmelig for, at han har bevaret mig paa min Mission og har ført mig hjem til mine Kjære i Zion, hvor jeg kan dele saa vel deres Sorg som deres Glæder med dem."

Korrespondance.

Fairview den 29de Novbr. 1892.

Præsident Joseph Christensen.

Kjære Broder!

Med deres Tilladelse vil jeg rette følgende Linjer til De Sidste-Dages Hellige i Skandinavien, men især til dem, som kjende mig fra min Missions Tid i Kjøbenhavn.

Kjære Sødsfende. Skjondt jeg er saa langt bortfjærnet fra Eder, saa vende mine Tanker undertiden tilbage til Eder i Kjøbenhavn, og jeg bliver da altid videbegjærlig angaaende Eders Tilstand haade med Hensyn til det Mandelige og Timelige. I Tanken synes jeg at vandre omkring i Kjøbenhavns Gader for at opsoge dem, som altid bod mig velkommen, og jeg tænker, mon den eller hin Broder eller Søster endnu er tilbage eller samlet med de Hellige i Zion, et Maal, hvor- efter alle gode Guds Børn tragte, og som næsten alle Trofaste ville opnaa.

Jeg forestiller mig undertiden atter jat tilbage i mine Barndoms Aar og Skole-Alder, og erindrer i Særdeleshed den Glæde og Tilfredshed jeg fandt ved Evangeliets Budskab, der bragtes os af de fire Zions Brødre, som først bleve sendte paa Mission til Skandinavien. Jeg var i mit fjortende Aar, og var saa at sige ubesmittet af Verdens Laster, hvorfor jeg let blev overbevist om Evangeliets Sandhed. De stærkeste Beviser derpaa var, at Gud horte mine oprigtige Bønner og besvarede dem,

og et lignende Bevis kan enhver oprigtig Sjæl endnu erholde, for saa vidt man vil bruge den Visdom og Fornuft, Herren har givet. Jeg var f. Eks. Læredreng dengang, jeg ønskede at gjøre Pagt med Herren i Daabens Bænde, og denne Handling blev paa Grund af Trosfølgelse kun udført om Natten efter almindelig Sengetid. Jeg var forpligtet til at indfinde mig paa Bærkstedet ved Sengetid hver Aften, og frygtede længe for at overtræde denne Regel. Tilfidsst besluttede jeg at vilde døbes og sætte min Lid til Gud alene, og at finde mig i al paadragen Følgeselskab af Mesteren, Svendene og Lærekammeraterne, hvilken jeg allerede længe havde maattet udstaa.

Jeg gik i Daab i al Oprigtighed og Ydmyghed for Herren, og kom følgende flere Timer for sent hjem den Aften. Min Lære- og Sovestue var rasende imod mig, som om det var ham aabenbaret hvor jeg havde været. Udsider fik jeg Nattero; men næste Morgen var Mester lidt ualmindeligt tidlig paa Bærkstedet og udsurgte mig straks angaaende min Fraværelse saa sent. Da han fik den rene uomsvøbte Sandhed for Svar, rasede han for en kort Tid og gik med hastige Skridt omkring i Bærkstedet, ligesom om han søgte efter et passende Redskab til at prygle mig med. Til min Beundring fandt han det ikke, men Skjældsord og Grovheder sloj omkring mig som Fjer af en rystet Dugne. Snidlertid kom

Evendene paa Bærkstedet og fik straks Ndhederne at høre, hvorpaa Alle blev lystige og det gik da ud paa at bespotte Alt, hvad der var Helligt og Edelt, og især jaavidt det angik det evige Evangelium og Herrens Tienere, der forkyndte det. Den Slags Straf taalte jeg godt og glædede mig at Herren havde sparet min Nhg for Prngl. Hans Aand stod mig bi, og snart belouneede han mig storligen for den Tilid jeg sæstede til ham og hans Ord. Han rørte ved en gammel rig Mand's Hjerte, som annammede Evangeliet tilligemed hele sin Familie af Voksne Sønner og Døtre, som Alle vare velstaaende i det Timelige. Disse folgte straks deres Ejendomme og belavede sig paa at rejse til Zion, og opspurgte tillige en Del Fattige som ingen Rejsmidler ejede, og gjorde Omfarg for mange Saadannes Rejse.

Iblandt disse blev min Moder og jeg emigreret til Utah; men efter som jeg var i Lære stod jeg i Forbund til min Mester for fem Aar — en meget streng, næsten hellig Kontrakt. Her var igjen noget i Bejen, som kun ved Herrens Styrelse kunde klares. Ligesom ved en Guds Inspiration begyndte vi (min Moder og jeg) paa at skrive en Ansøgning om min Frihed fra Forbundet med Mesteren, og indførte deri mange Klager og Bestyldninger imod ham for den skammelige Behandlingsmaade jeg havde staaet under i over to Aar paa Grund af min Tro paa Mormonismen, som den kaldes. Min Ansøgning gjorde et stærkt Indtryk paa Borgmesteren medens han gennemlæste den. Han spurgte mig, hvem min Prokurator var, hvortil jeg svarede, at jeg ikke havde nogen men havde selv skrevet Ansøgningen. „Er den sand i enhver Enkelthed?“ spurgte han. „Ja,“ svarede jeg. „Har

Du noget Vidue derpaa?“ „Ja,“ sagde jeg, „der som de ville vidue om Sandhed, men de ere alle imod mig og staa paa min Mesters Side, og have alle deltaget i disse Forfølgelser. Evdene paa Bærkstedet, saa vel som min Lærekammerat vide at disse Bestyldninger ere sande.“ „Naa, min Dreng,“ sagde han, „saadan Behandlingsmaade har ingen Mester Diet til, jeg skal nærmere undersøge Sagen og Du skal saa den Diet, der tilkommer Dig.“ Inden 2 Dages Forløb var jeg aldeles fri fra mit Forbund med Mesteren, og ingen Ord kunne udtale den Glæde jeg nød og den Takskyldighed jeg nærede mod min himmelske Fader for min Frihed. Alt blev gjort færdig for min og min Moders Udvandring med første Rejseselskab, og vi naaede efter 10 Maaneders Rejse og nogle Ophold paa Bejen Salt Lake City lykkelig og vel, skjondt noget trætte af den uofjommelige Vandring over Sletterne.

Fra den Tid til nu har jeg haft mange Vidnesbyrd om Guds Almagt, Godhed og alvise Styrelse med Hensyn til hans Folk, der af Verden kaldes Mormoner, og jeg ved, at han visjeligen vil høre og bønhøre hans trofaste Børn. Om vi have forset os imod ham, burde vi straks omvende os fra vore Forjelsler, og i al Bodfærdighed bede ham om Tilgivelse og derpaa vandre i et nyt og helligt Levnet. Vi ville efter en saadan Selvprøve atter saa Tillid til vore egne Bonner, og Gud vil i sin egen belejlige Tid meddele os de Ting, der ville tjene os til Gode. Naar vi bede, burde vi altid indromme hans Alvidenhed og Visdom og overlade vor Sag til hans Styrelse. Naar vi modtage hans Betsignelser burde vi aldrig undlade at takke ham, og ved vore gode Gjæringer vise ham, at vi paaastjonne dem. Han fordrer dette af

os, vi skulle anerkjende ham som vor Gud og Fader, som har skabt Himlen Jorden og Alt, hvad som er i dem, og haver Magt til at uddele til Enhver i Besynderlighed, efter som han vil.

Vi burde bede til ham i Enfoldighed ligesom vore Børn bede os om netop saadanne Ting, som de onske. Gjør ikke Eders Bønner for vidtloftige, men lad dem begrænses af Eders Trang, og ledsages af Takfælsse og Pris. Væsende, men dog simple Ord, burde bruges saa meget som muligt, og Gjentagelser ere unødvendige, hvilket vi kunne se af den Bøn, Herren lærte sine Disciple, nemlig vort „Fader vor.“ Bøn er det Middel, hvormed vi erholde Kraft til at overvinde Fristelser og derved forblive i Troen paa Gud og hvorigjennem vi uedkalde hans Betsignelser i vort Dagværk og saa Held og Lykke i al vor Vandel. Den bringer Guds Engle nær os for vor Betsyttelse ved Dag og Nat, enten ude eller hjemme. Den giver os Mod til at kæmpe mod det Onde og Lyst til at tjene Herren fremfor nogen Anden. Den giver os Haab om evigt Liv i Samfund med Gud og alle Gode og Trofaste, hvilket jo er en usfattelig Belønning for en saa ringe Fordring af os.

Naar vi efterlade at bede i al Oprigtighed, dø vi den aandelige Død. Skjøndt den kan være langsom, er den ikke desto mindre sikker, og Lyset, som ved Evangeliets Annanimselse blev tændt i vore Hjerter, vil aldeles gaa ud igjen og overlade os til Mørket.

Hvor vigtigt det derfor er, at vi vandre i Lyset, og vogte os for at lade timefuge Ting holde os fra at bede. Bøn staar i samme Forhold til vort aandelige Liv, som vort Mandedræt til vort jordiske.

Jeg skriver denne lille Korrespondance med Tanken henvendt paa mine kjære Søstende i Skandinavien, som uden Tvivl onske sig udfriet fra Babylon, som det kaldes. Jeg kjender deres Følelser og deres trange Naar i Udspredelsen. Men naar vi se hvorledes Mange opføre sig her, efter at have modtaget en saa stor Betsignelse af Herren, som deres Udfrielse fra Nød og Forsølgelse, og deres Bosættelse i Zion, Herrens udvalgte Jndsamlingssted, og at saadanne forsøgte og ringeagte disse Gaver, da se vi Nødvendigheden af, at Mange blive for en Tid prøvede i deres Trofasthed til Herren, medens de forblive i Udspredelsen. Søstende, læg Eder disse Formaninger paa Hjerte, og vandrer trofaste paa Herrens Beje, at det maa gaa Eder vel, og at Herren maa omfide gjøre Omsorg for Eders Udfrielse. Han bruger sine Børn som Redskaber til at udføre sin Vilje i mange Ting; han indsyder ofte i Ens Hjerte at gjøre en eller anden god Gjerning. Dette ved jeg af mangen Erfaring. Maa Herren styrke Eder alle til Trofasthed, og maa hans Helligaand bo i Eders Hjerter, onskes af

Eders Broder i Kristo,
Frederick Christenson.

— Hvor den er lykkelig, der paa sin Livsvej erindrende sammenparrer sig Nyffens skønne, hurtigtjvindende Gaver. Forglemmelse er ogsaa Dødselighed.

— Havde Lykken mere Ydmyghed, Dyden Mere Elskværdighed og Sorgen mere Mod, vilde Meget være bedre.

Konferencen i Salt Lake City.

(Sluttet fra Side 104.)

Apostel F. M. Lyman

jagde, at han sølte sig taknemmelig til Gud for det Vidnesbyrd, som var afslagt af Præsident Woodruff. De Sidste-Dages Hellige ere nødvendigvis Evangelieprædikanter, og intet andet religiøst Samsfund har en saa stor Mængde Ordets Tjenere som denne Kirke. Apostlene, Højpræsterne, de Halvfjerds og Elfterne, alle ere forpligtede til at bære Vidnesbyrd om Guds Værk til Jordens Indvaanere. Gud forlanger, at vi skulle prædike Evangeliet baade i Ord og Gjerning; den Helligaand vil lægge Styrke til Vidnesbyrdet, og den Aand kan kun erholdes ved at efterleve Herrens Bud og Evangeliets Forskrifter.

Der udfordres store Anstrængelser og megen Opofrelse fra vor Side for at faa Menneskene i Verden til at omvende sig fra Synd; derfor er det nødvendigt, at hver Mand har Præstedømmet, saa han kan blive en Frelser for sig selv og virke for Retsfærdighedens Sag. De Hellige skulde være gode Følelser for hverandre, saa at Intet maa forhindre Manden fra at flyde frit fra det ene Hjerte til det andet.

Gud vil gjerne velsigne os; lad os derfor leve saaledes, at hans Velsignelser mod os maa forøges, og at hans Inspiration maa være os rigelig til del. Vi skulde være forsigtige med vore Børn og plante i deres unge Hjertes Kjærlighed til Guds Værk, saa at de kunne blive en Magt i Jsrael.

Præsident George O. Cannon

oplæste følgende Rapport af de Unge Kvinders Uddannelsesforeninger for

Koret endende den 1ste August 1892: Antal af Medlemmer: 10,161; Total-antal af holdte Moder: 6,955; Gjennemsnitlig vare mødte: 4,769; Bøger i Biblioteker: 3,574; Pengebehold ved sidste Rapport: Doll. 1507,09; Indtækt af Penge i Koret's Lob: Doll. 3971,16; Total-Penge: Doll. 5478,25. Udbetalt: Doll. 3777,69. Penge i Behold: Doll. 1700,56. Værdi af Ejendomme ved sidste Rapport: Doll. 2161,49; Indtækt af Ejendomme i Koret's Lob: Doll. 681,95½; Total-Ejendomme: Doll. 2843,44½; Ejendomme udbetalt: Doll. 331,11½; Ejendomme i Behold: Doll. 2512,33; Total-Beløb af Penge og andre Ejendomme i Behold: Doll. 4212,89.

Denne Rapport vedtoges ved enstemmigt Votum.

Koret sang en Anthem.

Taksigelse af Eldeste J. N. Hinkley.

Søndag Eftermiddag.

(I Tabernaklet.)

Koret sang: »Unfold, ye portals«.

Bøn af Eldeste William Parman, hvorpaa Koret sang: »Jesus, once of humble birth.«

Den hellige Nadvere blev uddelt, hvorefter

Præsident George O. Cannon

talte. Pladsen tillader os ikke i dette Nr. at gjengive hans udførlige og højst interessante Tale. Efter at have læst Paulus' første Brev til de Corinthier 15de Kapitel begyndende med det 35te Vers dvælede Taleren ved nogle af de særegne Trosbekjendelser og Religionsprinciper henhørende til de Sidste-Dages Helliges Bære som bevidste,

at deres var den mest filosofiske Lære, som fandtes. Den forklarede Menneskenes Slægtskabsforhold til Gud og til hverandre, ja vel som Kjønnenes Forbindelse samt det Slægtskab, som eksisterer mellem Forældre og Børn; Menneskenes Forudtilværelse og den Herlighed, det var muligt for dem at opnaa efter Opstandelsen formedelst Jesu Kristi Forjoning. Taleren hentydede til Opførelsen af Templer og deres Brug og Nytte, og han dvælede i Sædeleshed ved Guds Evighedspagt med Abraham og hans Afkom. Sluttelig formanede han de Hellige til Trofasthed og opmuntrede dem til at gaa fremad i Alt, som er Vedt, Prisværdigt og Godt.

Præsident Wilford Woodruff

gjorde nogle faa Bemærkninger og bar sit Vidnesbyrd til hvad den foregaaende Taler havde sagt. Han omtalte hvorledes Apostlene og Herrens Disciple i

forrige Dage vare villige til at nedlægge deres Liv for Evangeliets Sag; De Sidste-Dages Hellige havde ligeledes været villige, lige fra Profeten Joseph Smiths Martyrium til den nærværende Tid, til at gjøre lignende Opofrelser for Herrens Værk. Sagde, at Herren havde givet sine trofaste Hellige mange store og herlige Vøfter, og han vilde sikkerlig opfylde sine Vøfter, dersom blot de Hellige gjorde sig værdige til at modtage hans Velsignelser.

Præsident Cannon

oplæste Navnene paa dem, som vare blevne kaldte til at udføre en 3 Maaneders Mission i de forskellige Dele af Territoriet i Uddannelsesforeningernes Interesser.

Koret sang en Anthem, og efter Taksigelse af Præsident Wilford Woodruff hævedes Konferencen til den 6te April 1894.

Dødsfald.

Louisa Rasmie Jespersen Larsen, født i Nyborg, Fyen, Danmark, den 25de September 1838, afgik ved Døden i Spring City, Sanpete County, Utah, den 28de Oktober 1892.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1860, emigrerede til Utah i 1861, og hun efterlader sig Mand og 5 Børn. Hun døde, som hun levede, i fuld Tro paa Evangeliet.

Karbro Hansen, født i Hallingdal, Norge, den 24de Maj 1835, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 3dje November 1892 efter mange Aars Svagelighed.

Hun annammede Evangeliet i 1862 og emigrerede til Utah i 1891.

Berte Marie Dahl, født Christensen, født i Skræderdal, Hind Sogn, Viborg Amt, Danmark, den 23de Januar 1836, afgik ved Døden i Spring City, Utah, den 15de November 1892 efter 7 Ugers haardt Sygeleje.

Afdøde annammede Evangeliet i 1877 og emigrerede til Utah i 1878. Hun var en hjærlig Moder og en trofast Hustru og efterlader sig Mand og 2 Børn.

Othilda, Datter af Lars C. og Eliza D. Forgejon, afgik ved Døden i Emery, Utah, den 22de November 1892 i en Alder af 13 Aar.

Godt Nyt Aar.

(Oversat af C. F. O.)

Hurtig Tidens Volger ile
 Ind i Evighedens Havn.
 End et Aar er gaa't til Hvile
 I dens stille, mørke Favn.
 I dets Spor et andet følger,
 Som sit Ansigt mystisk dolger;
 Fra hvert Bryst det Dnsfe gaar,
 Nu som fordim: Godt Nyt Aar!

Godt Nyt Aar, Du, Voruefskere,
 Glad Din Tid den henad flyr!
 Nyd Din Lod at lykkelig fare
 Frem blandt Veg og Vventyr!
 Fri fra Evangens haarde Tømme
 I Din Ushyls Glædesdrømme
 Lev, saa længe Du formaar!
 Glade Barndom: Godt Nyt Aar!

Ungdom, Du, som Alting haaber,
 Fuld af Frejdighed og Mod,
 Glæden nyd, den til Dig raaber!
 Bold Du er, og varmt Dit Blod;
 Vogt Din Fod for Torne spidse,
 Sog blot Roser, pluk kun disse,
 Nyd i Visdom Livets Vaar!
 Glade Ungdom: Godt Nyt Aar!

Mand og Kvinde, som er givet
 At naa Livets Højdemaal,
 Stebse, i Din Kamp for Livet,
 Trofast vær og stærk som Staal.
 Tænk paa, hvad Du end skal lide,
 Livets Lov er, som vi vide:
 Som man faar, man høste faar.
 Mand og Kvinde: Godt Nyt Aar!

Og Du, alderstegne Gamle
 Med de hvide Sølvhaar,
 Dine Minder Du kan samle,
 Naar ved Gravens Bred Du staar!
 Vel, om Du ved dem kan smile,
 Og tilfreds kan gaa til Hvile,
 Naar Din sidste Time slaar!
 Hil Dig, Gamle: Godt Nyt Aar!

Notits.

Eksemplarer af „Skandinaviens Stjerne“ Nr. 1, 2 og 3, 41de Aargang, ønskes tilkjøbs. Mulige Indehavere af saadanne Eksemplarer bedes sende disse til „Stjernen“s Kontor, St. Paulsgade 14, Kjøbenhavn K.

Indhold.

Konferencen i Salt Lake City 97, 110	Korrespondance	107
Red. Anm.:	Dødsfald	111
Nytaar	Godt Nyt Aar! (Poesi)	112
Uddrag af Korrespondance	Notits	112

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trukt hos F. E. Bording (B. Petersen).